

RECENSIE

Karikaturaal beeld van decadente consument

★★★★☆

DOOR JOS PROP

Gezien: La Grande Bouffe
Door: Toneelgroep Maastricht en
philharmonie zuidnederland
Waar: Complex Maastricht (10-4)
**Nog te
zien:** Veghel (12-4)

„Kun je je dood eten?“, vraagt de vraatzuchtige slokop aan het publiek. Het antwoord geeft hij zelf: „Dat is onnatuurlijk en extreem uitzonderlijk. Maar niet onmogelijk.“ Na deze conclusie legt hij zijn volgevreten lijf op de eettafel, met zijn hoofd op de afvalberg aan verspild voedsel: één met zijn zelfgecreëerde mestvaalt. Vervolgens versieren de andere spelers het volgevreten lijf overdadig met zoetigheden. Een macaber karikaturaal beeld van de mens als decadente consument.

Toneelgroep Maastricht en de philharmonie zuidnederland hebben de handen ineengeslagen voor deze satirische 'lofzang' op de consumptieve grenzeloosheid van de westerse mens, losjes gebaseerd op de legendarische film *La Grande Bouffe* (1973) van Marco Ferreri. In deze destijds spraakmakende film kiezen vier notabele heren ervoor om zich in een verlaten villa dood te gaan eten. Parallel met hun schranspartijen worden ook de vleeselijke lusten gestild.

Maar vanavond geen dames van lichte zeden en ook geen kwartet schrokkenende mannen. Slechts één in het wit geklede man (Robert Bouten) slaat zich onverstoort een weg door een onafzienbare voedselberg. En wat er met een smetteloos wit kostuum gebeurt tijdens een voorstelling waarin overdadig voedsel verorberd moet worden, laat zich raden.

In de Maastrichtse coproductie zijn muziek en beeld aardig in balans.

Robert Bouten in 'La Grande Bouffe' met philharmonie zuidnederland. FOTO BJORN FRINS

De acteurs tonen de praatjes en de plaatjes en het orkest versterkt die beelden met een variatie aan meeverende, illustratieve en sfeerverhogende muziekfragmenten van een zevental componisten. Daaronder vier symfonische van de Maastrichtse componist Jean Lambrechts. Oog en Oor staan in deze aangename, lichtvoetige parodie met hoofdletters op het theatermenu geschreven. Daarnaast prikke-

len geuren uit de keuken een zintuig dat in het theater doorgaans verwaarloosd wordt.

Op momenten dat spel en muziek ritmisch in elkaar haken, slaat het spelplezier over op het publiek. Zoals bij het dekken van de tafel door een boosaardige (bescher)mengel. In die rol dertelt Hans van Leipsig als een gedresseerd veulen met volle borden op en neer van de keuken naar de eettafel, daarbij steeds op-

nieuw zogenaamd schrikkend van hard klinkende bekken- en pauken-slagen. Een hilarisch tafereel. Op een later moment wordt hij ook nog overvallen door een langdurige aanval van boertige geluiden die eveneens op de lachspieren werkt. Die losse, speelse aanpak van regisseur Servé Hermans beklemtoont de farce zonder de kritische noot te veronachtzamen. Die wordt door Hans Trentelman, gehuld in een ko-

ningsmantel – hij heeft immers de wijsheid in pacht – op licht vileine toon in zijn proloog en epiloog verwoord. Woorden waarmee hij de eenzame veelvraat en de toeschouwers de voorstelling in- en uitleidt. Maar niet nadat Stijn Vervoort op een voortreffelijke manier kond heeft gedaan van de receptuur voor een Ierse whiskey trifle en de engel zout in de wonden van de vraatzucht heeft gestrooid.